

jo være saa vidunderlige, at man ikke kan kontrolere dem. Det er hændt, at man i et københavnsk Køkken paa 4de Sal har faaet en Aalefaring ud af Vandhanen. Kan nogen forstaa det, naar Vandet passerer saa og saa mange Filtre? Det er ganske vist mange Aar siden, men det er dog sket. Se, denne Aalekiste er ogsaa en, som vi maa forlange, at Statskassen har sin Opmærksomhed henvendt paa. Den er i Øjeblikket slet ikke noget værd, Staten ejer som Domanejer for største Delen Furesøen. I Furesøen findes praktisk talt ikke Aal, og der fiskes ikke efter Aal. Den er og vil formentlig i mange Herrens Aar vedblive at være udlejet til Lystfiskeriforeningen, der fisker efter Gedder og Aborrer. Ved at sætte Aalefaring ud i denne Sø vilde man være i Stand til at drive en Aalebedrift i den Aalekiste for mange, mange Tusinder af Kroner om Aaret. Vilde det ikke være en Opgave for Statskassen at erhverve den? Og hvorledes gaar det med Privilegiet? Kan en saadan Aalekiste vedblive at være privilegeret mange, mange Aar efter, at den Mølle, hvortil den er knyttet, er blevet nedlagt og Aalekisten i Virkeligheden kun eksisterer ved Tremmer, men ikke er i Brug? Kan et Privilegium saaledes ligge og sove og saa en skønne Dag vaagne op, naar andre har gjort det værdifuldt? Jeg har berørt denne Sag før, men vilde gerne have, at vi nu rykkede noget ind paa Besvarelsen, Opklaringen og eventuelt Afgørelsen af den. Sagen er nemlig den, at hvis jeg gik ud og købte Aalekisten, vilde den, hvis alting gik lovligt og rigtigt til, være værdiløs for mig, fordi jeg slet ikke har Lov til at sætte Aalefaring ud i Furesøen, medmindre Søens Ejer eller Bruger dertil giver sit Samtykke. Nu er det ikke med Aalefaring som med Ørred eller Sild, som dør, saa snart man ser paa dem; Aalefaring kan man komme i Kasser og Kurve og paa den mest formløse Maade komme den i en Vogn, køre op paa en Vej eller en Bro og vælte den ud i Søen; saa er der Aalefaring i den Ende af Søen og maaske er der 50,000 Aal ude i et Øjeblik. Jeg vil spørge: Selv om en Mand gjorde dette ulovlige, hvad skal man gøre ham? Der er saa meget, der hedder: Du maa ikke det, du har ikke Lov til det. Men en vis Mand har sagt: Danmark er et dejligt Land, for man kan gøre, hvad man vil, naar blot man gør det. Og hvis en Mand kaster Aalefaring ud i Søen, befolker den hermed og erhverver sig denne Aalekiste, saa sidder han uden at have Ret til at skaffe sig Aal der, men sidder dog og har

et rigtig godt Ben i den Aalekiste. Jeg synes nu, at naar en Aalekiste ikke bruges mere, og Møllen ikke er der, skulde Staten overtage Kisten jo før jo heller. Jeg havde nær sagt: Selvfølgelig vil det blive en Pind til den Mands Kiste, som spekulerer i den, men det maa man ikke tage Hensyn til.

Jeg skal hermed anbefale de to foreliggende Lovforslag og særlig de Ting, der ligger mig saa stærkt paa Sinde: at faa Oplysning om Privilegier, saa at vi kan komme dem saa nær ind paa Livet, at vi ogsaa en skønne Dag kan faa dem afivet.

Første Viceformand (K. M. Klausen):
Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes i Morgen den 23. November Kl. 1 med følgende Dagorden:

- 1) *Fortsættelse af første Behandling af:*
Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri.
- 2) *Første Behandling af:*
Forslag til Lov om Ferskvandsfiskeri.

Mødet hævet Kl. 3⁵⁰.

27de Møde.

Tirsdag den 23. November 1915 Kl. 1.

Første Viceformand (K. M. Klausen):
Ved Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Moltesen) er modtaget et Andragende fra 19 akademisk uddannede Lærere i Tysk fra hele Landet om Ændring i den i Finanslovsforslaget for 1916—17 foreslaaede Ordning af Lærergerningen i Tysk ved Universitetet.

Andragendet, hvoraf trykte Eksemplarer vil blive omdelt, vil blive tilstillet Finansudvalget.